

CONNY REGARD

Auteur van Ik huur een man!

LIEFDE
of
LEUGENS

LIEFDE OF LEUGENS

Conny Regard

Liefde of leugens

Westfriesland

Ook van Conny Regard als eBook verkrijgbaar:
IK HUUR EEN MAN

ISBN 978 90 205 2834 3
ISBN e-book 978 90 205 3347 7
NUR 340

© 2013 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht

Alle rechten voorbehouden.

PROLOOG

Oké, nog vijf minuten. Als Sam er dan nog steeds niet was, zou ze de envelop zelf openmaken. Dat ding maakte haar, vanaf het moment dat ze thuis was gekomen, bijna twee uur geleden, gek van nieuwsgierigheid. Misschien zou ze iets kunnen lezen als ze hem tegen het licht hield.

Mariska liep weer naar de schoorsteenmantel waar de langwerpige envelop tegen de grote kandelaar stond. Ze had hem daar neergezet zodat ze hem niet zou vergeten. Ha! Dat was wel het laatste wat ze zou doen. Het leek wel of dat vervloekte ding haar uitdaagde hem te openen. Met haar ogen tot spleetjes geknepen, hield ze de envelop boven haar hoofd in de hoop iets te kunnen lezen. Niets dus! Ze zou röntgenogen moeten hebben om door het dikke papier heen te kunnen kijken. Met een geïrriteerde uitroep zette ze de envelop weer terug tegen de kandelaar.

Boos bedacht ze dat Sam nu wel heel erg laat was. Het was verdorie al halfacht! Hij had helemaal niet gebeld. En om haar nog kwader te maken, nam hij zijn telefoon ook niet op. Wat was het soms toch ook een irritante man. Hij moest zich ook nog verkleden als hij straks thuiskwam. Als hij dat ooit nog van plan was! Ze hadden om kwart over acht een tafel besproken bij Chez Charles. Mariska was er nog nooit geweest, maar ze had gehoord dat het hard op weg was om hét restaurant van Rotterdam te worden. Sam wist hoe graag ze daarnaartoe wilde en nu was hij te laat.

Ongeduldig trommelde ze met haar vingers op de leuning van de bank en probeerde de envelop, die ze vanuit haar ooghoek kon zien, te negeren. Ze staaarde zo strak voor zich uit dat haar ogen er gewoon van begonnen te tranen.

„Ik weet dat je me kunt zien. Kom dan, maak me open,” leek het ding te zeggen.

Boos sprong Mariska overeind en liep met driftige passen naar het raam. „Sam, waar blijf je nou!” siste ze terwijl ze naar de straat beneden zich keek. Ze hield het amper twee minuten uit voor ze zich weer met een boze kreet van het raam afkeerde en met fonkelende ogen naar de envelop op de schoorsteenmantel keek. Voor de zoveelste keer vroeg ze zich af waarom een advocatenkantoor Sam een brief had gestuurd. Dat was ook al iets wat haar gek maakte, dat de brief alleen aan hem was geadresseerd. Ze waren verdorie getrouwd! Dan zou je toch denken dat

de brief aan hen beiden geadresseerd zou zijn? Maar nee, hij was alleen aan Sam gericht. Het moest iets belangrijks zijn, dat kon niet anders. Wat nou als hij meteen moest reageren? Ze liep naar de schoorsteen. Ze had haar best gedaan de envelop te negeren, maar geduld was niet één van haar beste eigenschappen. Als ze hem nou eens heel voorzichtig opende? Misschien zou Sam het niet eens doorhebben. Het was trouwens zijn eigen schuld. Hij was nu al bijna drie kwartier te laat.

Even overwoog ze om ermee naar de keuken te lopen en de envelop open te stomen. Maar wat als Sam dan net op dat moment thuis zou komen? Dat zou je natuurlijk altijd zien. Wat voor verklaring moest ze dan geven? Ze haatte het zelf ook als iemand haar post openmaakte. Ze had er een keer een ontzettende ruzie om gemaakt met Sam toen hij per ongeluk iets van haar had geopend. Nee, dan kon hij haar natuurlijk niet betrappen terwijl ze zijn post open stond te maken, hè? Ze deed opnieuw een dappere poging zich te beheersen, wat precies drie hele seconden duurde. Misschien stond er wel iets ernstigs in en was het beter dat zij dat eerst zou lezen. Op die manier kon ze hem opvangen, misschien de schok iets verzachten.

„Ja, dat is het. Ik moet je gewoon even openmaken voor het geval het dringend is.” Zonder er nog langer over na te denken, scheurde ze de envelop open. Oké, de boel weer dichtplakken zonder dat Sam het zou merken kon ze dus wel vergeten. Haar ogen vlogen over de inhoud en werden steeds groter.

„Nee! Nee, dit kan niet waar zijn,” fluisterde ze met een spierwit gezicht, haar hand tegen haar hals gedrukt. Terwijl ze het papier langzaam tussen haar vingers verfrommelde, staarde ze met een diepe frons voor zich uit. Nee, dit moet een misverstand zijn. Dat moest wel. Maar die hoop liet ze meteen weer varen toen ze bedacht dat de brief wel degelijk aan Sam was gericht. Met een vloek streek ze het dikke papier weer glad en las verder. Het was maar goed dat zij eerder thuis was gekomen. Alsof het zo had moeten zijn, had het lot ervoor gezorgd dat Sam laat was. Ja, het had zo moeten zijn. Dit was een voorteken. Mariska staarde zonder iets te zien voor zich uit. Dit was te erg, dit kon ze toch niet zomaar laten gebeuren? Met een resoluut gebaar scheurde ze de brief doormidden. Voor de zekerheid deed ze het nog een paar keer. Het volgende moment schrok ze zich een ongeluk toen ze iets dacht te horen. Oh shit, Sam! Snel stopte ze alles weer terug in de envelop en keek in paniek om zich heen. Haar tas! Ze haastte zich naar de stoel waar haar tas over de leuning hing en stopte de envelop erin.

„Zo... weg!” mompelde ze. Alsof de kwestie daarmee was afgedaan bande ze de envelop en diens inhoud uit haar gedachte en liep naar het dressoir. Ze had trek in een Martini. Toen bleek dat ze zich in het geluid had vergist, liep ze met het glas naar het raam en staarde opnieuw ongeduldig de straat door.

„Sam, waar zit je verdorie? Schiet nou eens op!”

HOOFDSTUK 1

„Je bent alweer laat,” pruilde Mariska nog voor Sam zijn jack uit had. „Ik weet niet of je het weet, maar het is vrijdagavond. Het begin van het weekend? We zouden vanavond naar Paul en Miranda gaan. Miranda is jarig en...”

„Het spijt me schatje. Het is later geworden dan ik dacht en...”

„Later? Noem je dit later? Het is verdorie bijna halfelf. Het was de bedoeling dat we er rond negenen zouden zijn. O, ga je alsjeblieft omkleden dan kunnen we weg,” snauwde ze.

Met een ondoorgrondelijke blik in zijn grijze ogen keek Sam haar na toen ze zich omdraaide en met driftige passen naar de slaapkamer liep. Hij wist dat hij te laat was, voor de zoveelste keer. Maar ze wist ook hoe belangrijk het voor hem was om goed voor de dag te komen bij de mensen van Intersale het nieuwe, snel opkomende internetbedrijf. Als alles goed ging, zou Eyecatcher, het PR-bedrijf dat hij nu ruim een jaar geleden was begonnen, Intersale, als nieuwe klant mogen verwelkomen. Het laatste halfjaar hadden hij en Fred, zijn vriend en compagnon, zich uit de naad gewerkt. Iets wat nu eindelijk zijn vruchten leek te gaan afwerpen. Mariska wist dat en plukte ze nog voor ze goed en wel rijp waren. Tjonge jonge, ze gaf het geld sneller uit dan hij het verdiende. Maar hij hield van haar, en gunde haar alles. Dus waarom steunde ze hem dan toch niet iets meer, in plaats van altijd maar te pruilen en te zeuren als het iets later werd dan zijn bedoeling was geweest? Hij had vanavond echt willen bellen toen het er naar uitzag dat de bespreking uit zou gaan lopen. Maar toen was Peter Brouwer, de directeur van Intersale, binnen gekomen, en was hij het vergeten. Tegen de tijd dat hij er weer aan had gedacht, was het al halftien geweest. Bellen had toen geen nut meer dus had hij extra zijn best gedaan om de schade zoveel mogelijk te beperken en voor tieners thuis te zijn. En nu verwachtte ze dat ze alsnog naar dat stomme verjaardagsfeest van die vervelende klier van een Paul zouden gaan.

„Nou schiet op, schatje. Chop, chop, snel onder de douche,” spoorde Mariska hem aan toen hij de slaapkamer inliep. Via de spiegel van de kaptafel keek ze naar hem en zei dat ze zijn kleren al klaar had gelegd. „Kijk, daar.” Ze wees naar het bed waar een zwart pak met een zwart hemd en dito stropdas lag.

„Is er iemand dood?” vroeg Sam met een veelbetekenende blik op haar zwarte jurkje met het satijnen keurslijfje.

„Zeg me niet dat je dat ook vergeten bent.” Met een ruk draaide Mariska zich naar hem om.

Sam trok zijn wenkbrauwen op. „Wie is er dan dood?” Was hem iets ontgaan?

„Ha ha ha ! Wat ben je weer leuk!” Ze stak haar tong naar hem uit. „Nee Sam, het thema van het feestje is zwart.”

Een themafeest nog wel. Nu had hij helemaal geen zin meer. Alle-machtig, hoe oud waren die mensen ook al weer? Vermoeid streek hij met zijn hand over zijn gezicht en stond net op het punt om te zeggen dat hij niet echt veel zin had om nu nog naar dat feestje te gaan toen de telefoon ging.

„Toe nou, schat, ga snel douchen,” zei Mariska.

Met een diepe zucht liep Sam naar de badkamer en bedacht dat hij mis-schien wel zou opknappen van een verfrissende douche.

Het was nog erger dan Sam had gedacht. Het thema was inderdaad zwart. Hij had het gevoel alsof hij op een bijeenkomst voor vampiers terecht was gekomen. „Is het een gekostumeerd feest of zoiets?” vroeg Sam met een hoofdgebaar naar een man die zelfs een zwarte cape om had.

„Nee, natuurlijk niet, maar ik vind het wel leuk. Maar daar zeg je iets,” zei Mariska meteen dolenthousiast. „Het lijkt mij enig om zoiets te organiseren. Wat denk je? Jij bent volgende maand jarig en...”

„Als je dat maar laat!”

„O, jij wilt ook nooit eens iets speciaals doen.” Ze gaf hem een por in zijn zij.

Lachend sprong Sam opzij. „Dat wil ik best, maar ik vertik het om in het een of andere mallotig kostuum te moeten rondlopen op mijn eigen verjaardag. Ik heb al iets speciaals bedacht en als je nu niet snel heel erg lief tegen me doet, gaat dat feest ook niet door.”

„Hoe lief moet ik doen?” fluisterde ze met een ondeugende blik in haar blauwe ogen. Ze sloeg haar armen om zijn nek en perste haar lichaam stijf tegen het zijne.

„Nog liever en het wordt gênant,” grinnikte Sam. Hij boog zich naar haar toe om haar vuurrode lippen te kussen. Misschien zou hij het bij een andere vrouw vulgair hebben gevonden, maar Mariska met haar lichte huid en rode haar stond het fantastisch.

Lachend streek ze met haar vingers door zijn zwarte haar. „Kom we moeten Miranda nog feliciteren.”

Een uur later had Sam het helemaal gehad. Het feest was ontzettend vervelend, er werd te veel gedronken. Toen er ook nog werd geroepen dat de spelletjes zo zouden beginnen, wist hij dat het tijd was om te vertrekken. Hij had veel voor zijn vrouw over, maar spelletjes doen met een stelletje dronken overjarige tieners was net iets te veel van het goede.

„Heb je het een beetje naar je zin ouwe jongen?” schreeuwde iemand zo hard in zijn oor dat Sam zeker wist dat hij het eerste halfuur doof aan dat oor zou zijn.

„Hallo Paul. Ja nou, ontzettend.”

„Gelukkig. We gaan zo Twister spelen, en dan weet je het wel, hè? De bedenker van dat spel zou een prijs moeten krijgen.” Paul sloeg Sam zo joviaal op diens schouder dat het glas bijna uit zijn hand vloog.

„Ja, ik snap niet waarom dat nog steeds niet is gebeurd,” zei Sam met een uitgestreken gezicht. „Je zou toch denken dat jij in jouw beroep genoeg aan je trekken komt. Ik bedoel, zo vaak als de vrouwen voor jou met hun... eh billen bloot gaan, laten we maar zeggen. Dat moet toch onderhand genoeg zijn om jou daar niet meer warm of koud voor te krijgen?” Niemand die Paul, in de zwarte cape met de hoge kraag en het zwarte haar zag, zou ooit bedenken dat het hier om een vooraanstaand gynaecoloog ging. Sam keek met een vies gezicht naar Pauls haar dat normaal gesproken blond was en dat nu droop van de brillantine. Hij vroeg zich af of die malloot zijn haar echt had geverfd. Het rode satijnen overhemd spande zo strak om Pauls beginnende buikje dat Sam moeite had zijn lachen in te houden. De dag dat hij zichzelf zo belachelijk zou maken, was de dag dat ze hem af mochten schieten!

„Ja, dat zou je wel denken,” grinnikte Paul. „Maar niets is minder waar. Ik geniet er iedere dag weer opnieuw van. Natuurlijk is het een heel groot verschil of dat in mijn spreekkamer gebeurt of straks hier in mijn eigen woonkamer.”

„Natuurlijk, een hele wereld van verschil,” zei Sam droogjes.

„Ik kan je trouwens verzekeren,” ging Paul met een samenzweerderige blik en op fluistertoon verder, „dat het merendeel van de vrouwen dat in mijn spreekkamer verschijnt, er stukken minder sexy uitzien dan deze schatjes hier. Om maar te zwijgen over het sexy ondergoed dat ze volgens mij stuk voor stuk aanhebben. In mijn spreekkamer moet ik me professioneel opstellen, wat ik natuurlijk ook doe. Altijd! Vergis je daar niet in. Ik heb nog nooit avances gemaakt als een vrouw in mijn spreekkamer met de benen in de stijgbeugels hing, maar in mijn eigen huis? Hmm,” kreunde Paul en gaf Sam een vette knipoog. „Nee, mijn vriend,

dat is een heel ander verhaal. Dat kan je niet met elkaar vergelijken.” Sams antipathie groeide met de seconde.

Met de woorden dat hij Mariska maar eens ging zoeken omdat hij zeker wist dat ze Twister voor niets ter wereld zou willen missen, maakte Sam zich uit de voeten. Hij nam zich voor om vanavond meteen eens een heel ernstig gesprek met haar te hebben over wie haar gynaecoloog was. Hij had er eigenlijk nooit zo bij stilgestaan. Maar nu hij hier zo ‘gezellig’ met Paul had staan praten, wist hij zeker dat hij het totaal geen prettige gedachte vond als Mariska, zoals Paul het zo onsmakelijk had genoemd, met haar benen bij hem in de stijgbeugels hing!

Mariska was in druk gesprek met een andere Dracula fan die voor de gelegenheid een stelletje neptanden had ingedaan. Met opgetrokken wenkbrauwen keek Sam van de man naar Mariska, en schudde toen zijn hoofd.

„O, daar ben je al schat,” riep Mariska nog voor Sam haar had bereikt. „Ja, daar ben ik al. Ik kom je halen omdat ze zo Twister gaan spelen. Je weet hoe gek ik daar op ben. Ik ben nu al zo opgewonden dat ik bijna niet meer te houden ben.”

„Twister? Jij?” vroeg Mariska verbaasd. „O ja... en of ik dat weet.” Ze keek hem opeens zo ondeugend aan dat Sam wist dat zij overwoog hem te plagen.

„Als ik jou was, zou ik daar nog maar eens heel goed over nadenken,” waarschuwde hij haar met een dreigende blik in zijn ogen.

„Twister?” vroeg Graaf Dracula. „Waar gaan ze dat doen?”

„Op het dak voor mijn part!” Sam trok Mariska aan haar hand achter zich aan de woonkamer weer in. „Tjonge jonge,” mompelde hij toen hij zag dat alle meubels aan de kant waren geschoven. In het midden van de vloer lag een enorm Twisterkleed waar de gasten zich omheen hadden verzameld.

„O, daar zijn jullie al,” riep Paul enthousiast. „Sam, kom jij in mijn team?”

„Nee, sorry, ik zit al in Mariska’s team, en zij in dat van mij, dus we zitten vol! En als je ons nu wilt excuseren, gaan wij onze strategie even doornemen.” Hij sleurde Mariska achter zich aan naar de grote hal waar hij bijna Miranda omver liep.

„Het spijt me echt,” verontschuldigde ze zich, „maar Paul stond erop en...”

„Geeft niets, Miranda, maar Mariska en ik gaan er vandoor. We gaan

thuis Twister spelen.” Miranda schoot in de lach en wenste hen veel plezier.

„Gefeliciteerd, lieverd, wat ben je lekker vroeg.” Met een blij gezicht omhelsde Mariska Sam stevig toen hij die avond thuiskwam.

„Ja, dat had ik toch beloofd?”

„Je belooft wel vaker iets en dan...”

„Niet lelijk tegen me doen op mijn verjaardag,” zei Sam en hij kustte haar voor ze nog iets kon zeggen.

„Kom eens mee naar de woonkamer,” zei Mariska, „ik heb een verrassing voor je en ik hoop dat je het leuk vindt. Ik weet dat je er al een tijd op hoopte, en toen het vorige maand niet lukte heb ik...”

„Je bent in verwachting,” riep Sam zo blij dat Mariska er rood van werd.

„Nee, nee, dat ben ik niet.”

De teleurstelling op Sams gezicht maakte dat Mariska hem opnieuw omhelsde. „Niet treuren, Sam, het is je verjaardag en het is de bedoeling dat we vrolijk zijn,” fluisterde ze met haar lippen tegen zijn oor.

„Maris, niet doen, je weet...” Sam klemde zijn kaken op elkaar toen ze iets in zijn oor zei en toen ze haar tong door zijn oor liet gaan kreunde hij. Zijn oor was een van zijn gevoeligste plekjes en ze hoefde er bij wijze van spreken maar naar te kijken of hij was al van slag. En hij wist dondersgoed dat ze het nu met opzet deed om hem af te leiden.

„Nou, ga je me nog vertellen wat die verrassing is die vorige maand niet is gelukt maar nu wel?” grinnikte hij toen het hem was gelukt zijn oor bij haar vandaan te krijgen.

„O ja, doe je ogen eens dicht.” Snel sprong Mariska op en liep naar het dressoir waar ze een envelop uit de la tevoorschijn haalde. „Zo doe ze nu maar weer open,” zei ze toen ze weer naast hem was gaan zitten. „Alsje-blijft, lieverd, ik hoop dat je er blij mee bent.”

Voorzichtig opende Sam eerst zijn ene oog en toen de andere toen hij de envelop zag. Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij ernaar en vroeg wat erin zat.

„Ja, daar kom je maar op een manier achter, open maken die handel!”

Toen Sam zag wat ze voor hem had gekocht begon zijn gezicht te stralen. „O, wat goed van je, Maris, ik wilde hier inderdaad graag naartoe.” Hij haalde de twee kaartjes voor het concert van zijn favoriete band Kane uit de envelop. Vorige maand had hij er ook al naartoe gewild maar toen waren de kaartjes uitverkocht. En deze maand gaven ze een extra concert in Amsterdam.

„Dank je wel, lieverd.” Hij nam haar gezicht in zijn handen en kuste haar zacht op haar lippen.

„Heb je gezien dat het al dit weekend is?” vroeg Mariska. „Ik heb een suite in het Amstelhotel geboekt. Ik dacht dat we er misschien een leuk weekend van konden maken. Ik heb altijd al eens over de P.C. Hoofstraat willen wandelen en...” Mariska trok haar wenkbrauwen op toen Sam in lachen uitbarstte. „Wat nou? Wat is er zo grappig?”

„Jij, lieverd. Je bent echt uniek. Jij presteert het om iemand een cadeautje te geven en het dan zo om te draaien dat het jouw eigen cadeautje wordt. Maar ik vind het best, hoor, ga jij maar lekker wandelen over de P.C. Hoofstraat. Misschien dat je er, als ik in een goede bui ben, zelfs mag winkelen,” zei hij droog. „Ik denk dat ik het me wel kan veroorloven een leuk jurkje voor je te kopen.”

„O ja joh? Is dat zo?” Lachend gaf Mariska hem een duw tegen zijn schouder waardoor hij languit op zijn rug op de bank belandde. „Hm, ik had toch echt net iets meer dan één jurkje in gedachten,” fluisterde ze terwijl ze boven op hem kroop vlak. „Heel wat meer,” zei ze met twinkkelende ogen terwijl ze zijn overhemd losknoopte en hem diep en grondig kuste.

Een jaar later...

Sam zat in zijn eentje in de woonkamer. Hij was, zoals ieder ochtend het geval was, al voor zessen wakker geweest en genoot van de stilte. Het enige geluid was het zachte getik van de klok die boven op de schoorsteen stond. Diep in gedachten verzonken overdacht hij zijn leven.

Hij was nu tweeëndertig en gelukkig getrouwd. Hoewel hij, als hij eerlijk was, toe moest geven dat het de laatste tijd iets minder gelukkig was geweest. Maar oké, er was dan ook best het een en ander veranderd. Eyecatcher was gaan lopen als een trein. De omzet was bijna verdrievoudigd nadat ze Intersale, en vlak daarna een tweede, nog grotere vis hadden binnengehaald. Ze hadden moeten uitbreiden, meer personeel aan moeten nemen, en hij werkte harder dan ooit. En dat was nou net het probleem. Eén van de redenen, zo niet de grootste reden dat hij en Mariska de laatste tijd steeds vaker woorden hadden. Soms werkelijk om niets. Meest van de tijd kon Sam zich niet eens meer herinneren waar de woordenwisseling om was geweest. De aanleiding wel; dat was negen van de tien keer het feit dat hij weer eens later was dan hij had gezegd. En hoewel Mariska gretig gebruik maakte van de Goldcard die hij haar

twee maanden geleden voor haar zevenentwintigste verjaardag had gegeven, liep ze continue te klagen als hij 's avonds thuiskwam. Sam had gehoopt dat Mariska inmiddels in verwachting zou zijn, maar dat was nog steeds niet het geval. Het afgelopen jaar was ook om die reden minder gelukkig geweest dan het had moeten zijn. Hij maakte zich zorgen om het feit dat Mariska maar niet zwanger raakte. Natuurlijk wist hij dat het niet altijd meteen lukte, maar het duurde nu wel heel erg lang. En iedere keer als hij er met Mariska over wilde praten begon ze over iets anders. Maar gisteravond had hij zich niet af laten leiden. Hij had gezegd dat hij met haar wilde praten. Voor het eerst had hij zijn angstige vermoedens uitgesproken, dat hij het gevoel had dat zij helemaal geen kinderen wilde. Hij had zich al mentaal voorbereid op haar antwoord, en zich voorgenomen dat als dat het geval zou zijn, hij zich erbij neer zou leggen. Het was niet iets waarvoor hij zijn huwelijk op het spel wilde zetten. Hoeveel hij ook van kinderen hield, hij hield meer van Mariska.

Natuurlijk wilde ze kinderen, had ze hem verzekerd. Als hij eens wist hoeveel. Ze had toe gegeven dat zij zich ook zorgen maakte dat het maar niet wilde lukken. Dat was ook de reden waarom ze de laatste tijd zo kribbig was geweest en toen was ze tot zijn schrik in snikken uitgebarsten. Hij had haar in zijn armen gehouden, inwendig enorm opgelucht dat zij net zo erg naar kinderen verlangde als hij.

„Misschien moesten we het dan eens over adopteren hebben?”

Met een boze kreet had ze hem van zich afgeduwd. „Nou, dat moesten we dus maar helemaal niet! Ik ga een beetje andermans kinderen opvoeden. Ik wil mijn eigen kinderen of helemaal niet!” Opnieuw was ze hem snikkend om zijn hals gevlogen. Zwijgend had hij haar vast gehouden, vanbinnen diep geschokt om haar harde standpunt. Wat kon een kind er nu aan doen dat het geen ouders had of door zijn ouders in de steek was gelaten? Of om wat voor reden dan ook alleen op wereld was? Daar had het toch niet om gevraagd? Maar goed, Mariska dacht er nu eenmaal zo over. Dus had hij dat idee, zij het met tegenzin, maar voorlopig gelaten voor wat het was... gewoon een idee. Na enige aarzeling was hij voorzichtig met het voorstel gekomen dat ze zich misschien voor de zekerheid, zouden kunnen laten onderzoeken. Allemachtig, wat was ze uit haar slof geschoten.

Hij was echt een paar tellen met stomheid geslagen omdat hij dacht dat hij haar kende. Maar zoals ze nu reageerde had ze bijna een vreemde geleken. Er was niets met haar aan de hand! Zij was zo gezond als maar

zijn kon. Dus zo'n vernederend onderzoek was nergens voor nodig! Ja, toen was hij boos geworden. Voor het eerst sinds ze elkaar kenden, was hij tegen haar uitgevallen. Hij had gezegd dat hij het nu eindelijk weleens wilde weten. Als het aan hem lag zou hij er vrede mee hebben. En misschien zouden ze dan eindelijk andere opties kunnen overwegen. „Niet boos zijn, alsjeblieft niet boos op me zijn, Sam,” had ze gezegd en haar gezicht tegen zijn hals gedrukt. Met een diepe zucht had hij over haar hoofd voor zich uit gestaard en besloten het er maar even bij te laten. Morgen zou hij immers voor twee dagen naar Brussel vertrekken en hij wilde niet met ruzie weg gaan. Hij had haar getroost wat zoals gewoonlijk in bed was geëindigd. Naderhand had Sam nog lang wakker gelegen. In het donker had hij naar het slapende gezicht van Mariska liggen kijken en zich opnieuw over haar agressieve reactie verwonderd. Hij schrok op uit zijn gedachten toen zijn mobiel ging die voor hem op de salontafel lag.

„Hallo Fred,” zei Sam nog voordat Fred iets had kunnen zeggen. „Ja, wie belt me anders om halfzeven 's ochtends?” grinnikte hij en hij leunde weer achterover tegen de rugleuning van de bank. „Vertel het eens. Shit, goed dat je het zegt, dat zou ik echt vergeten zijn als jij mij niet had gebeld.” Sam sprong meteen overeind en liep naar de studeerkamer. „Oké, het zit erin,” zei hij terwijl hij het dossier boven op de stapel andere papieren in zijn koffertje gooide. „Goed, dan ga ik opschieten, en dan zie ik jou over een halfuurtje, Fred.” Sam verbrak de verbinding. Nadat hij nog een keer alles had nagelopen, liep hij naar de slaapkamer waar Mariska nog steeds in diepe slaap was. Hij trok zijn zwarte colbertje aan, pakte zijn jas en liep de slaapkamer weer uit. Het zou een drukke dag worden. Hij hoopte dat er nog iets lucratiefs uit voort zou vloeien. Als hij weer terug was zou hij opnieuw met Mariska praten. Hij wilde kinderen en als het even kon binnen negen maanden!

„Mariska? Ik ben thuis,” riep Sam twee dagen later. Hij had zijn jas nog maar net op de kapstok gehangen toen Mariska de hal in kwam lopen. Ze lachte hem zo stralend toe dat hij zijn armen spreidde en haar lachend in zijn armen tilde.

„Ik geloof dat ik maar vaker weg moet gaan.”

„Waag het en ik doe je wat, je bent al veel te vaak weg... alleen. Ik heb het je nog steeds niet vergeven dat je me toen niet mee naar New York hebt genomen,” zei Mariska met een verwijtende blik in haar blauwe ogen.

„Nog steeds niet? Zeg me wat ik moet doen om het goed te maken en ik doe het,” vleide hij en hij drukte zijn lippen op het gevoelige plekje, vlak onder haar oor.

„Hm, ik ben er nog steeds over aan het nadenken,” zuchtte ze verrukt om hem het volgende moment met een kreet van zich af te duwen.

„Nee, nee, niet afleiden, ik heb goed nieuws.” Ze trok hem aan zijn hand mee naar de woonkamer. „Néé, ik ben niet zwanger, maar daar gaan we aan werken.”

Voor Sam van de schok kon bekomen dat ze er uit zichzelf over was begonnen, gooide ze eruit dat ze dé oplossing voor hun probleem had gevonden.

„Ik was me er niet van bewust dat we een probleem hadden.”

„Nee, nee, zo bedoel ik het ook niet, maar jij wilde toch uit laten zoeken of het misschien aan jou lag?”

Aan hem? Hij kon zich niet herinneren dat hij dat met zoveel woorden had gezegd. Maar goed. Hij besloot dat het maar het beste was daar verder geen punt van te maken. Zeker niet nu Mariska in zo'n goede bui was. Hij was veel te blij dat ze er uit zichzelf over was begonnen. Hij had het immers vanavond zelf willen doen, en had er een beetje tegenop gezien. Dus de schuldvraag besloot hij maar in het midden te laten, daar ging het immers niet om. Het enige dat telde was dat ze er nu eindelijk duidelijkheid zouden krijgen.

„Of wil je het niet meer uit laten zoeken? Heb je je bedacht?” vroeg Mariska omdat Sam nog steeds niets had gezegd.

„Nee, natuurlijk niet,” haastte hij zich haar te verzekeren. „Dat wil ik juist heel graag. Ik ben blij dat je er over na hebt gedacht. Maak maar zo snel mogelijk een afspraak bij iemand, dan...”

„Niet iemand, Paul! We gaan naar Paul toe,” gooide ze er tot zijn ontzetting uit. „Ik wil iemand die ik vertrouw. En is Paul niet onze eigen huisgynaecoloog?” Ze sloeg haar armen om zijn hals en keek met een stralende blik naar hem op. „Hij is ook heel discreet, dus hoeft je je nergens voor te schamen als je...”

„Schamen? Waarom zou ik me ook maar ergens voor moeten schamen?” Nu raakte hij toch echt een tikkeltje geïrriteerd. Hij trok haar armen van zijn nek. „Alsof jij of ik er iets aan zou kunnen doen als er iets niet in orde is? Het gaat erom dat we er nu eindelijk achter komen waarom het zo lang duurt voor je in verwachting bent. En als het aan jou ligt zal ik het je niet kwalijk nemen,” plaagde hij haar. Hij wilde haar weer in zijn armen trekken, maar Mariska ontweek zijn armen.

„Aan mij? Nou het ligt zéker niet aan mij!” verzekerde ze hem met fonkelende ogen.

„O? Weet jij iets wat ik niet weet?” Sam trok zijn wenkbrauwen op. „Heb jij soms op jeugdige leeftijd een kind gekregen waar je me nooit iets over hebt verteld of zo? In dat geval huren we een detective en...”

„O, hoe durf je! Toevallig ben ik niet zo,” viel Mariska fel tegen hem uit. „Ik ben niet zo’n onverantwoordelijk persoon die zomaar kinderen op de wereld zet en er dan niet meer naar omkijkt. Zoiets zal je mij nooit kunnen verwijten!”

Sam klemde zijn kaken zo hard op elkaar dat het adertje in zijn wang begon te kloppen. Hij probeerde zich met alle macht te beheersen toen het tot hem doordrong wat ze had gezegd, wat ze had geïmplieerd.

„Heb je het nu over iemand die wij kennen? Kan het zijn dat je mij daarmee bedoelt?” vroeg hij kil. „Want als je het over mij hebt, kan ik je verzekeren dat ik nergens kinderen heb rondlopen. Maar mocht dat wel zo zijn, dan zou ik er wél naar omkijken. Hoe haal je het in je hoofd om me zoiets voor mijn voeten te gooien?” viel hij woedend tegen haar uit. „Heb ik jou ooit reden gegeven om dat te denken? Heb ik je ooit bedrogen of de indruk gegeven dat ik zo’n waardeloze flierefluiter ben?” beet hij haar toe. Hij rukte haar zo ruw naar zich toe dat ze een kreet slaakte. „Nou? Heb ik jou ooit reden gegeven te denken dat ik zo’n ploert ben dat ik vreemd zou gaan en overal kinderen maak en die dan gewoon aan hun lot overlaat?”

„N-nee, o, Sam, niet boos zijn. Alsjeblieft niet boos zijn,” smeekte ze met grote ogen in een spierwit gezicht. „Het spijt me, ik bedoelde het niet zo. Toe, niet zo naar me kijken.” Ze nam zijn gezicht in haar handen en drukte haar trillende lippen op zijn mond. „Niet boos zijn,” fluisterde ze opnieuw en likte met haar tong langs zijn onderlip. „Sam?”

Beledigd om haar woorden weigerde hij in eerste instantie te reageren, Maar hij voelde dat hij het begon te verliezen toen ze haar lichaam nog dichter tegen hem aanperste en zachtjes op zijn onderlip beet. Hij wist dat hij het ging verliezen toen ze het grovere geschut inzette en zich al kussend een weg naar zijn oor baande. Ja, dacht hij, terwijl hij zijn lippen stijf op elkaar perste op het moment dat ze zijn oorlel te pakken had. Hij wist dondersgoed wat ze aan het doen was; ze speelde vals! Maar dat kon hem op het moment, dat ze de meest ongelofelijke dingen in zijn oor fluisterde, niet meer schelen. Met een grom, tilde hij haar tegen zich aan en liep met haar naar de slaapkamer. Hij zou het haar

betaald zetten en het haar pas vergeven als ze hem de hele, oké de halve nacht dan, hij was een beetje moe, zou beminnen!

Tot zijn verbazing hadden ze de volgende dag al een afspraak. Zwaar tegen zijn zin in waren ze naar Paul gegaan. Hij mocht hem nu eenmaal niet. Met de woorden dat het niet per se vandaag hoefde had hij geprobeerd Mariska over te halen een andere dokter te zoeken. Maar Mariska had alleen maar naar Paul gewild. Ze zou de vernedering niet aan kunnen als het misschien toch door haar kwam. Niet dat ze dat verwachtte, had ze hem wederom op het hart gedrukt. Ze ging gewoon liever naar Paul. Maar alleen als hij dat voor haar over had, had ze met een trillende onderlip gefluisterd.

Dus waren ze naar Paul gegaan.

Ze waren er nog geen vijf minuten toen Sam deze beslissing al diep betreurde en in staat was Paul met zijn belachelijke rood met groen gestippelde stropdas te wurgen. Paul zei dat het geen zin had de verschillende mogelijkheden uit te leggen omdat ze eerst de meest simpele test zouden gaan doen.

„Ik weet zeker, Sam, dat jij daar je hand niet voor om zult draaien. Tadaaah,” zong Paul terwijl hij een pot; maatje familiepot pindakaas, tevoorschijn haalde. Het verbaasde Sam dat Paul niet van zijn stoel gleeed zo hard als hij om zijn eigen stomme grapje moest lachen. Met opgetrokken wenkbrauwen en stijf op elkaar geperste lippen keek Sam hem aan.

„Als je zo vriendelijk zou willen zijn? Het hoeft niet helemaal vol, en het mag ook morgen.”

Sarcastisch zei Sam dat Paul zijn baan beslist niet in moest ruilen voor die van komiek.

Onnodig te zeggen dat Sams sarcasme niet aan Paul besteed was, en dat hij doodleuk door was gegaan met zijn misplaatste grappen. Sam stond op een schriftelijke uitslag.

„Oké dan, Sam. Maar als er iets niet duidelijk is mag je altijd even binnen kwakken of wippen... Wat jij wilt.”

Mariska had Sam, voordat hij Paul daadwerkelijk met zijn stropdas had gewurgd snel achter zich aan de kamer uitgetrokken.

Een week later was de brief gekomen.

Sam was een keer 'vroeg' thuis geweest. Hij had de deur nog maar net gesloten toen Mariska al met de witte envelop, met het logo van het zie-

kenhuis de hal in liep. Hij had het niet willen laten merken, maar hij was bloednerveus. Zijn handen waren gewoon nat, iets wat hem nog nooit eerder was overkomen. Maar allemachtig, het was dan ook nogal niet wat om straks zwart op wit te lezen of je zaad wel of niet goed genoeg was om kinderen te verwekken.

„Sam, wil je eerst iets drinken?”

Hij kon zien dat ze net zo nerveus was als hij.

„Nee, straks misschien,” zei hij terwijl hij langs haar heen naar de woonkamer liep. „Nou, maak open dat ding en laat het vonnis maar horen.” Met zijn rug naar haar toe staarde hij door het grote raam naar buiten. Achter zich hoorde hij het scheuren van het papier en even later geritsel toen Mariska de brief openvouwde. Het duurde een paar seconden voor hij haar kreet hoorde.

„O, Sam, wat erg. Schatje, het spijt me zo.” Mariska sloeg haar armen van achterlangs om zijn middel. Sam klemde zijn lippen stijf op elkaar en liet zijn kin op zijn borst vallen toen hij zich met een schok realiseerde wat dat betekende. Haar woorden: „Het ligt aan jou,” die ze half in tranen wist uit te brengen bevestigden dat nog eens. „Je zaad is te langzaam en...”

De rest van haar woorden gingen langs hem heen, terwijl hij met uit alle macht de tranen terug probeerde te dringen die in zijn ogen sprongen. Hij had toch nog nooit gehuild, en vertikte het om daar nu mee te beginnen. Dit was niet het einde van de wereld en... Goed, het kwam er verschrikkelijk dichtbij! Hij was niet in staat kinderen te verwekken. Hij zou ze nooit krijgen, niet van zichzelf in ieder geval.

„Sam? Sam, alsjeblijft, zeg iets.” Mariska liep om hem heen en nam zijn gezicht in haar handen. „O, lieverd, wat vind ik dit erg. Maar het geeft niet, het doet er niet toe dat je mij geen kinderen kunt geven. Ik vind het natuurlijk verschrikkelijk, maar het is niet erg. Ik hou van je. We zijn zo toch ook gelukkig?” fluisterde ze en ze kuste hem zacht. „Toe nou, Sam, kus me,” smeekte ze toen hij niet reageerde.

Maar daar was hij nu niet voor in de stemming, en nog minder voor haar aanslag op zijn oor.

„Kap daarmee, Mariska. Niet nul!” Hij duwde haar van zich af en liep met grote passen de woonkamer uit, rechtstreeks naar zijn studeerkamer.

„Sam, alsjeblijft, Sam, loop niet weg,” riep Mariska terwijl ze achter hem aanrende.

„Laat me alsjeblijft even met rust,” zei hij zonder zich naar haar om te

draaien. „Het zal zo wel weer gaan, maar nu moet ik... laat me maar even.” Hij liep de kamer in en moest zich beheersen de deur niet achter zich dicht te trappen. Met gebalde vuisten en gesloten ogen stond hij een paar tellen met zijn rug tegen de gesloten deur voor hij zich op de grond liet zakken. Het lag aan hem. Hij was de oorzaak dat ze nog steeds geen kinderen hadden. Met een kreun liet hij zijn hoofd op zijn knieën vallen.

Die nacht, toen Mariska al een paar uur diep in slaap was, zat Sam alleen in de woonkamer. Voor het eerst genoot hij niet van de stilte. Nee, voor het eerst was hij in staat om de hele boel kort en klein te slaan. Met brandende ogen staaarde hij opnieuw naar de brief van het ziekenhuis, die dat voor elkaar had gekregen. Met een boze vloek verfrommelde hij de brief tot een prop en smeed hem toen met een woedende kreet in de open haard.

HOOFDSTUK 2

„Mariska?” Sam liep door de woonkamer naar de keuken. „Maris, ben je thuis?” riep Sam iets harder en hij stak zijn hoofd om de hoek van zijn studeerkamer. Natuurlijk zou Mariska hier niet zijn. Ze kwam nooit in die kamer, maar je kon nooit weten. Hij wilde zeker weten dat ze niet thuis was zodat hij op zijn gemak een goede plek kon zoeken voor haar kerstcadeautje. Dat had hij vanmiddag bij de juwelier opgehaald. Hij wist dat ze al dagen van tevoren zou gaan zoeken. Ze was de meest ongeduldige, en waarschijnlijk de nieuwsgierigste vrouw die hij ooit had ontmoet. Ze waren nu bijna drie jaar getrouwd, en ieder jaar moest hij een nog gekkere plaats verzinnen om haar cadeautje te verstoppem dan het jaar daarvoor. Hij schoot in de lach toen hij aan haar kerstcadeautje van vorig jaar dacht. Hij had gedacht dat de wasautomaat wel een goede plaats zou zijn. Mariska kon daar, hoe gek het ook mocht klinken, niet mee omgaan. Ze deed de was dan ook nooit. Daar waren stomerijen toch voor? Die waren daar trouwens zoveel handiger in, vond ze. Waarom ze het dus had gedaan wist Sam tot op de dag van vandaag nog steeds niet.

Kennelijk had ze opeens het idee opgevat dat ze hem weleens zou laten zien dat ze best wist hoe de wasautomaat werkte. Hij was zich rot geschrokken toen ze hem erbij had gehaald omdat ze het deurtje van de wasautomaat niet open kon krijgen. Hij had het zogenaamd ook geprobeerd en na een paar keer proberen zijn pogingen gestaakt.

„Ik laat er wel een monteur bij komen,” had hij gezegd.

Gelukkig had ze niet geweten dat er een kinderslot op het deurtje zat voor het geval een klein hummeltje het idee zou krijgen om zich in de wasautomaat te verstoppem. Het kleine hummeltje dat ze nooit zouden krijgen als hij er niet zelf over zou beginnen. Sam zuchtte. Waar zou hij Mariska’s cadeautje nu eens verstoppem? Zoekend keek hij om zich heen en probeerde iets te verzinnen toen hij bijna over een tas struikelde. Hij bukte zich om de tas op te pakken. „Tas!” riep hij omdat hij opeens wist waar hij haar cadeautje zou verstoppem.

Mariska had zoveel tassen, waar ze, ook als ze die niet meer gebruikte, om de een of andere reden geen afstand van kon doen. Je kon nooit weten wanneer een oud model opeens weer helemaal in zou zijn, was haar motto. Ze had dan ook een aparte kast waar ze al haar tassen bewaarde. Ja, hij zou haar kerstcadeau in een van haar afgedankte tassen verstoppem. Daarna zou hij haar dan verrassen door voor haar te koken.

Hij hield van koken, maar kwam er door de drukte die zijn werk met zich meebracht jammer genoeg zelden meer aan toe. En dan zou hij het tijdens het eten opnieuw met haar over kinderen hebben. Na het onderwerp maanden te hebben ontweken, vond Sam het tijd worden. Hij wilde kinderen! Het maakte hem niet uit of hij en Mariska nou wel of niet de biologische ouders waren. Hij wist dat hij er net zoveel van zou houden als wanneer het wel zo geweest was. Van kunstmatige inseminatie had Mariska niets willen horen omdat ze dat niet eerlijk vond tegenover hem.

Het zou immers alleen haar vlees en bloed zijn, en ze zou het niet kunnen verdragen het kind van een andere man in haar lichaam te hebben, had ze gezegd. Sam was ontroerd dat ze zoveel van hem hield en had zich bij haar beslissing neergelegd. Maar adoptie zou eerlijk tegenover hen beiden zijn. En daar gingen ze het vanavond over hebben, of ze wilde of niet.

Sam schudde zijn hoofd toen hij in de kast keek. Hij zag dat er zeker tien tassen keurig netjes naast elkaar op een rek stonden. Daaronder stond een grote doos waar nog meer tassen in bleken te zitten.

„Allemachtig, ze kan zo een winkel beginnen,” mompelde hij. Hij pakte een zwart exemplaar met franjes en kraaltjes. Hij kon zich niet herinneren dat hij haar daar ooit mee had gezien en bedacht dat het ding waarschijnlijk van voor zijn tijd was. Er zat een oud bonnetje in de tas waar de datum: 21-08-1998 op stond. Hm, daar was ze dus twintig, dacht Sam. Hij zette de tas weer terug en pakte een knalroze, met lovertjes bedekt, exemplaar. Deze kwam hem wel bekend voor. Die had ze toen ze elkaar net hadden leren kennen weleens bij zich had gehad. Terwijl hij de roze tas weer terugzette, vroeg hij zich af waar hij haar cadeau nou eens in zou stoppen. Niet in de tassen die op het rek stonden. Misschien in die doos. Hij zakte door zijn knieën en wilde net de doos naar voren trekken toen zijn blik op een zwarte leren tas viel. Hij herkende hem meteen omdat hij die zelf voor haar had gekocht en zich rot was geschrokken van de prijs. Hij opende de tas, en haalde er een zwart lakleren boekje uit. Het bleek een fotomapje te zijn en hij schoot in de lach toen hij de eerste foto zag. Het was er een van Mariska en hem op een waterscooter. Die was gemaakt toen ze op vakantie naar Aruba waren geweest. Hij herinnerde zich weer hoe bang ze was geweest, maar zich niet had willen laten kennen. Met een glimlach op zijn gezicht bekeek hij de andere foto's ook. Toen hij bij de laatste bladzij was beland, trok hij zijn wenkbrauwen op toen er in plaats van een foto een dubbelgevouwen envelop in het plas-

tic hoesje bleek te zitten. Normaal gesproken zou hij er niet over piekeren om in Mariska's post te snuffelen. Daar had hij een ontzettende hekel aan, maar het kwam doordat hij het logo op de envelop herkende. Het toeval wilde dat hij datzelfde logo vorige week nog onder ogen gehad omdat hij er over had lopen denken het desbetreffende advocatenkantoor in de arm te nemen voor wat juridisch advies. Hij fronste zijn wenkbrauwen toen hij de envelop openvouwde en zijn naam zag staan. Hij probeerde zich te herinneren of hij de envelop ooit had gezien. En waarom dat ding hier in Mariska's fotomapje zat was ook heel vreemd. Zonder er verder over na te denken maakte hij de envelop open.

„Oké, nu wordt het raar,” zei hij toen er snippers in bleken te zitten. Hij liep met de envelop naar het bed en kiepte hem erop leeg. Hij pakte een snipper op waar een stuk van een datum opstond. En bedacht toen dat de datum ook op de envelop zou staan. Maar de inkt was doorgelopen en de datum was niet meer te lezen. Hij zocht opnieuw tussen de snippers en vond een ander stukje waar alleen de eerste drie cijfers van het jaartal opstonden. Nadat hij de stukken tegen elkaar had gelegd, zag hij dat de brief ruim twee jaar geleden was gedateerd. Normaal gesproken was hij helemaal niet nieuwsgierig, maar dit was iets anders. Deze brief was aan hem gericht en om de een of andere onverklaarbare reden had hij die nooit gezien. Hij had een ijzersterk geheugen en zou het zich zeker hebben herinnerd als hij een brief van een advocatenkantoor had ontvangen. Opnieuw zocht hij tussen de snippers naar een ander stukje waaruit hij iets wijzer kon worden.

„Ziekbed... overlijden,” las hij hardop. Hij pijnigde zijn hersenen opnieuw om te kunnen bedenken wie er in die tijd was overleden. Op weer een ander stukje kon hij nog net de woorden 'laatste wens' uit op maken. Is zo plompver...” stond er op een ander stukje. Hij gaf het op. De snippers waren te klein en te onduidelijk omdat ook hier en daar de inkt was doorgelopen. Hij stopte alles weer terug in de envelop en stak hem toen in de achterzak van zijn spijkerbroek. Hij zou het straks wel aan Mariska vragen nadat hij haar eerst had gevraagd hoe het mogelijk was dat een brief die aan hem was gericht in haar tas terecht was gekomen en ook nog eens in snippers was gescheurd.

Een klein uurtje later kwam Mariska bepakt en bezakt thuis. Ze riep dat hij niet naar de slaapkamer mocht komen omdat ze zijn kerstcadeautje ging verstoppen.

„O, joepie, je hebt gekookt,” zei ze met een verrukt gezicht toen ze even

later de keuken binnenliep. „Wees lief en schenk wat van die heerlijke wijn voor me in.”

„Nee, die is voor bij het eten en als je nu al begint, ben je dronken voor we gaan eten. Je weet hoe slecht jij tegen wijn kunt en dan wil je weer met me naar bed en...” Sam schoot in de lach toen Mariska het uitschaterde en hem verzekerde dat ze dat sowieso wilde.

„Oké dan,” grinnikte Sam, „ik ben niet moeilijk, maar dan wel ná het eten. Ik heb me niet voor niets zo uit staan sloven. Maak jezelf eens nuttig en steek de kaarsen vast aan. Ik heb al gedekt, we eten in de eetkamer. Het eten is zo goed als klaar.”

Normaal gesproken aten ze altijd in de keuken, aan de eetbar. Maar vanavond wilde Sam dat alles perfect zou zijn. Dus had hij besloten dat ze in de eetkamer, die eigenlijk alleen maar werd gebruikt als ze gasten hadden, zouden eten.

„Wat ben je toch ook een geweldige man, Sam,” zei Mariska toen ze even later tegenover elkaar aan de romantisch gedekte tafel zaten. „Alles ziet er zo fantastisch uit. Hmm, wat ruikt het heerlijk, ik heb honger.” Ze nam een hap om het volgende moment haar ogen met een verrukte zucht te sluiten. „O, hemel, jij zou echt kok moeten worden, Sam. Dit is écht verrukkelijk.” Ze had net een volgende hap in haar mond gestopt toen Sam de envelop tevoorschijn haalde en die tussen hun borden in op tafel legde.

Mariska's ogen werden groot. Met haar mond vol keek ze hem zo geschokt aan dat Sam meteen wist dat hier een heel verhaal achter zat. Hij schoot in de lach en zei dat ze door moest eten.

„Kom, slik eens door,” beval hij en hij gebarde met zijn vork naar haar volle mond. „Ik kan me met geen mogelijkheid herinneren dat ik die brief ooit heb gezien. Jij wel, aangezien ik hem in een van jouw tassen vond en... slik je dat nou nog door of hoe zit het? Nee dus,” mompelde hij toen Mariska haar stoel met een ruk naar achteren schoof en de eetkamer uitrende. Ze bleef zo lang weg dat hij net wilde gaan kijken waar ze bleef, toen hij aan het getik van haar hoge hakken hoorde dat ze de eetkamer weer binnenkwam. Hij bleef met zijn rug naar haar toe zitten, pakte zijn glas en nam een paar slokjes van de wijn.

„Hm, inderdaad goede wijn. Maris, je kunt daar zo lang blijven staan als je wilt, maar ik wil dus echt weten wat dit is,” zei hij met een blik over zijn schouder en de envelop omhoog houdend. „En omdat je het nodig vond om de inhoud ervan in stukken te scheuren zal je het me moeten vertellen.”

„O, Sam, het is niet belangrijk, ik...”

„Nou, kennelijk belangrijk genoeg om te verscheuren en voor me te verstoppen. Want dat heb je toch gedaan?” vroeg hij opeens een heel stuk minder vrolijk terwijl hij zich in zijn stoel omdraaide.

Mariska staaarde hem met een spierwit gezicht aan en wrong haar handen ineen. „N-nee, ik...”

„Lieg niet tegen me, Mariska. Ik pik een hoop van je, maar niet dat je tegen me liegt! En ik wil nu onmiddellijk weten wat dit te betekenen heeft! Die brief is ruim twee jaar geleden naar mij verstuurd. Naar mij!” zei hij nadrukkelijk. „En ondanks het feit dat ik er niet echt kapot van ben als iemand anders mijn post open maakt, zal ik het je deze keer niet aanrekenen omdat je mijn vrouw bent. Ik weet hoe ongelofelijk nieuwsgierig je bent. Je dacht natuurlijk dat ik iets geërfd had, hè?” vroeg hij met een vage glimlach om zijn mond.

„Ja, dat is het,” riep Mariska. „Ik dacht dat je iets had geërfd en wilde... Sam, alsjeblieft, het was niets. Je hebt niets geërfd, en ik wilde je niet onnodig blij maken en...”

„Dan had je die brief weg moeten gooien en was ik er nooit achter gekomen. Als je het me niet wilt vertellen is dat ook goed, en... nee, nee, niet opgelucht kijken. Ik bel dan gewoon maandagochtend naar dat kantoor en vraag ze wat er in die brief stond.” Deze keer lachte hij breeduit en nam een hap van de spaghetti. „Ja, je hebt gelijk, ik zou echt kok moeten worden. Dit is écht lekker!” Hij schoot in de lach om haar verbouwereerde gezicht. „Ik maak maar een grapje hoor, schat.”

„O, godzijdank,” zuchtte Mariska en ze ging weer tegenover hem zitten, „er stond echt niets belangrijks in en...”

„Ik had het over mijn spaghetti!”

„Hè, verdorie, Sam!” viel Mariska opeens met een geïrriteerde uitdrukking op haar gezicht tegen hem uit. Ze sprong zo wild overeind dat hij haar met optrokken wenkbrauwen aankeek.

„Denk je nou echt dat ze nu nog weten wat er in die brief stond, en...”

„Kijk! Dat had je nou niet moeten zeggen,” zei hij terwijl hij met zijn vork naar haar wees. „Misschien had ik wel niet gebeld, maar het feit dat jij je er zo druk om maakt, zegt mij dat er echt iets aan de hand is. En vergis je niet, dat soort firma's houdt zulke dingen wel degelijk bij. Dus ik stel voor dat je me nu vertelt wat ik wil weten.”

Het volgende moment sprong ze opnieuw overeind en rende ze de eetkamer weer uit.

„Wel allemachtig,” vloekte Sam en hij rende achter haar aan. „Maris?”

Hij kreeg haar te pakken vlak voordat ze hun slaapkamer in kon rennen en draaide haar met een ruk naar zich toe. „Ik wil nu meteen weten wat er aan de hand is of ik zweer je dat ik maandagochtend bel, of nee, beter nog, persoonlijk naar dat advocatenkantoor ga en...”

„Néé!” riep Mariska.

Sam zag dat ze nu echt in paniek was. Met toegeknepen ogen keek hij haar aan. „Mariska, ik vraag het je nog een keer! Wat stond er in die brief?”

„O, Sam, ik... o, wat erg,” fluisterde ze. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht die Sam meteen weer wegtrok. Met zijn gezicht zo dicht bij dat hun neuzen elkaar bijna raakte, keek hij haar met toegeknepen ogen aan. „Ik wacht!”

„Leugens, niets dan leugens stonden er in die brief,” schreeuwde ze met fonkelende ogen. „Van de een of andere griet die op haar sterfbed nog even een leuke grap uit wilde halen. Of nee, nu ik erover nadenk durf ik te wedden dat het gewoon een misselijke grap van één van mijn vriendinnen was en...”

„Wat voor leugens? Mariska, als je me nu niet onmiddellijk vertelt wat er in die brief stond, doe ik je wat,” dreigde hij en hij pakte haar ruwer dan de bedoeling was bij haar bovenarmen beet.

„Wil je het weten? Wil je weten wat er in stond?” schreeuwde Mariska. Boos rukte ze zich los. „Er stond in dat het haar wens was dat jij haar dochter zou opvoeden! Dat stond erin!”

Sam was een moment te verbijsterd om te reageren en keek haar verbluft aan.

„Ja, is dat geen grap? Alsof jij het kind van iemand die je nog nooit... Je kunt niet eens...”

„Wiens dochter?” Met zijn ogen tot spleetjes geknepen keek Sam haar aan.

„D-dat weet ik niet meer, hoor, maar...”

„En waarom wilde ze dat ik dat zou doen?”

„Sam, alsjeblieft. Maak het jezelf nou niet zo moeilijk.”

„Waarom?” schreeuwde hij. Hij zag dat ze echt schrok. Maar hij had zijn grens bereikt. Op ijskoude toon eiste hij dat ze hem nu onmiddellijk zou vertellen wat er nog meer in de brief had gestaan.

„Ze beweerde dat het jouw kind was, terwijl wij allebei weten dat je geen kinderen kunt verwekken en het is alweer zolang geleden dat ik...”

„Mijn kind?”

„Ja, is dat niet het belachelijkste wat je ooit hebt gehoord? Ze wilde dat

jij de voogdij over haar dochter op je zou nemen. Dat jij dat kind op zou voeden en... Sam, het is te gek voor woorden. Waarom zouden we ons met het kind van een ander..." Zijn angstaanjagende gezicht maakte dat ze opnieuw begon te huilen. „O, Sam, niet boos zijn," snikte ze en klampte zich aan hem vast.

Als verstijfd stond Sam daar terwijl er van alles door hem heen ging.

„Hoe heette die vrouw?"

„Wat?"

„Die vrouw die wilde dat ik voor haar kind zou zorgen? Hoe heette ze?"

Hij hield haar een eindje van zich af.

„Sam, doe even normaal. Hoe moet ik dat weten? Volgens mij stond dat er niet eens in. Het is al zo lang geleden en... Sam, toe nou. Je gelooft toch niet echt dat het de waarheid is? Het was gewoon een misplaatste grap van..."

„Nou, daar is maar op een manier achter te komen dan," zei Sam op kille toon en nog koudere blik in zijn ogen. Met een ruk trok hij haar armen van zijn nek en stormde de slaapkamer uit.

Het was een rotweekend geweest!

Mariska had nog een paar keer geprobeerd hem van het plan af te brengen contact met het advocatenkantoor te zoeken, maar Sam was onvermurwbaar geweest. Ook haar woorden dat het al ruim twee jaar geleden was, en dat het kind waarschijnlijk al lang en breed door andere mensen was geadopteerd, konden hem er niet vanaf brengen. Vanaf dat moment had Mariska hem doodgezwegen. Niet dat Sam er ook maar een moment behoefte aan had gehad met haar te praten. Nee, voor het eerst had hij er niet wakker van gelegen dat ze hem negeerde. Hij was er zelfs blij om geweest. Hij had zich suf gepiekerd wie het zou kunnen zijn. Waarschijnlijk had Mariska gelijk wat betreft haar vermoeden dat het meisje al door iemand anders was geadopteerd. Maar dat deed niet echt ter zake. Hij wilde gewoon weten wat er in die brief had gestaan, en wie de wanhopige vrouw was geweest die had gewild dat hij haar dochter op zou voeden. Een dochter.

Sam had altijd dochters willen hebben. Het liefst een stuk of twee, drie en dan als het kon ook nog een paar jongens. Dat had hij natuurlijk nooit tegen Mariska verteld omdat hij haar niet aan het schrikken had willen maken. Hij gaf toe dat vijf kinderen waarschijnlijk net iets te veel van het goede was. Dus had hij zich erbij neer gelegd dat het er waarschijnlijk maar twee zouden worden. Maar dat was voor het schokken-

de bericht dat zijn zaad dat nooit voor elkaar zou kunnen krijgen. Zelfs één was al te veel hoop geweest.

Klokslag negen uur belde Sam die maandagochtend het advocatenkantoor en vroeg of het mogelijk was een afspraak voor diezelfde dag te maken. De telefoniste had hem doorverbonden met de secretaresse van meneer De Jonge die had gevraagd waar het om ging. Schoorvoetend vertelde Sam dat hij dat helaas niet wist en had zich toen lachend verontschuldigd omdat het wel heel vreemd klonk. Vervolgens vertelde hij dat hij een brief had gevonden die aan hem was geadresseerd, maar dat de inhoud helaas verloren was gegaan. Het enige wat hij had begrepen was dat hij contact op had moeten nemen met het kantoor.

„Oké, dat zal ik dan voor u proberen te achterhalen,” zei de secretaresse vriendelijk. „Hoe was uw naam? En welke datum stond er op de envelop? Maar dat is ruim twee jaar geleden,” riep ze verbaasd toen Sam haar dat vertelde.

„Ja, het spijt me, maar ik zou het erg op prijs stellen als u een poging zou willen wagen om erachter te komen waarom ik die brief heb gekregen,” zei Sam.

„Ik ga mijn uiterste best voor u doen, meneer Noorlander.” Met de woorden dat ze weer contact met hem op zou nemen zodra ze iets te weten was gekomen, nam ze afscheid.

Om halftwee had ze nog steeds niet terug gebeld. Sam had zich voorgenomen om nog een uur te wachten en dan zelf terug te bellen. Een kwartier voor die deadline had ze gebeld en gezegd dat ze wist waar het om ging.

„Tot mijn spijt mag ik die informatie niet over de telefoon geven. Zou het mogelijk zijn om morgen langs te komen?”

Teleurgesteld dat hij niet meteen terecht kon, ging Sam akkoord.

Mariska was nog steeds erg stug toen hij die avond thuis kwam. Toen ze hoorde dat hij de volgende dag een afspraak had, werd ze opnieuw boos.

„Laat het toch rusten. Dat kind is al lang en breed door andere mensen geadopteerd. Het is te laat! Waarom zou je jezelf zo van streek laten maken door iets waar je toch niets meer aan kunt doen?”

„Ja, dat zal allemaal wel, maar ik wil, nee, ik moet het gewoon weten. Ik wil weten wie die vrouw was.”

„O, oké dan, jij je zin. Hoe laat moeten we er morgen zijn?”

„We? Ga je dan met me mee?” vroeg hij verbaasd.

„Ja, natuurlijk ga ik met je mee. Ik ben toch je vrouw?”

„Meneer en mevrouw Noorlander? Meneer De Jonge kan u nu ontvangen,” zei het meisje achter de balie met een vriendelijke glimlach.

„Maris? Kom je?” vroeg Sam toen ze bleef zitten.

„J-ja, ik kom.” Met een diepe zucht stond ze op en ze streek haar rode haar naar achteren.

Sam zag aan het trillen van haar hand dat ze nerveus was, en als hij eerlijk was moest hij toegeven dat hij zich ook niet helemaal jofel voelde. Achter Mariska aan liep hij het grote, chic ingerichte kantoor binnen dat hem een beetje denken aan een Engelse herenclub zoals hij die wel eens in films had gezien. Recht tegenover de grote open haard die behaaglijk brandde, stond een bordeauxkleurige leren Chesterfield-bank, terwijl aan weerszijden van de haard de bijbehorende clubfauteuils stonden. Beleefd kwam de oudere heer overeind en stelde zich aan hen voor als Arthur de Jonge.

„Gaat u zitten.” Hij wees naar de stoelen tegenover zijn bureau waarna hij weer ging zitten. Hij zette zijn ellebogen op het bureau voor hem en verstrengelde zijn vingers met elkaar. Vervolgens bekeek hij Sam aandachtig, die zijn blik zonder met zijn ogen te knippen, beantwoordde. Daarna was het Mariska's beurt, die heel wat minder onbewogen bleef onder zijn peinzende blik.

„Juist! Er moet me allereerst van het hart dat ik hoogst verbaasd was toen mijn secretaresse mij gisteren op de hoogte bracht van uw telefoontje. Ik had niet gedacht ooit nog iets van u te horen. Eerlijk gezegd kon ik uw naam niet plaatsen tot ik het dossier erbij pakte. Toen wist ik alles weer,” zei hij op een toon waaruit Sam begreep dat de andere man niet veel met hem ophad.

„Dit alles berust op een misverstand. Uw brief is door omstandigheden pas dit weekend in mijn bezit gekomen en...”

„Een misverstand zegt u?” viel de advocaat hem in de rede, met een blik in zijn ogen die maakte dat Sam zijn kaken hard op elkaar klemde. „En u bent mevrouw Noorlander?” vroeg hij op ijskoude toon aan Mariska.

„J-ja, dat ben ik,” zei Mariska die spierwit was geworden.

„En bent u dat sinds kort? Bent u zijn tweede vrouw?”

Sam draaide zich met een ruk naar Mariska toe toen hij haar met trillende stem hoorde zeggen dat ze geloofde van niet. „Je gelooft van niet?” vroeg hij onthutst. „Je weet dondersgoed dat jij mijn eerste vrouw bent en... Wat heeft dit allemaal te betekenen?” Sam had de grootste moeite zich te beheersen toen hij de uitdagende blik van de advocaat zag. „Ik zeg u net dat ik uw brief door omstandigheden, waar ik nu niet verder

op in wil gaan, pas dit weekend onder ogen heb gekregen. Ik kan uw vreemde manier van ondervragen niet erg waarderen. Ik stel dan ook voor dat u die voor de rechtbank bewaard!”

„Is dat zo?” negeerde de advocaat Sam’s sarcastische opmerking. „Neemt u me dan vooral niet kwalijk dat ik u dan moet vertellen dat ik daar niets van geloof,” ging hij op nagenoeg dezelfde kille toon als waarop Sam had gesproken verder. „En misschien zou ik u het voordeel van de twijfel geven. Maar dat zou ik zéker niet bij u doen,” zei hij tegen Mariska. „Want als ik het goed begrijp bent u de enige mevrouw Noorlander. En dat maakt u dan degene die met mij heeft gesproken en die heeft gezegd dat er geen interesse was, en...”

Sams vloek maakte een eind aan wat de advocaat had willen zeggen. Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij Sam weer aan.

„Geen interesse? Gaat u nu beweren dat mijn vrouw contact met u heeft opgenomen en...”

„Haar juiste woorden waren, en ik citeer haar nu, ik heb het opgezocht,” zei de advocaat, terwijl hij Mariska ronduit minachtend aan keek: „Daar heeft mijn man geen behoefte aan. Hij is een drukbezette man en wil met die onzin niet lastig worden gevallen. En ik ook niet! Dat waren toch uw woorden?”

Mariska was zo mogelijk nog witter was geworden. Met een gesmoorde kreet sloeg ze haar ogen neer.

„Mariska?” Sam was nu ook wit weggetrokken. „Heb jij dat gezegd? Dat ik met die onzin niet lastig gevallen wilde worden?” Sam wist werkelijk niet wat hij hoorde. Hij stond op het punt om zo ongelofelijk boos te worden. Het was verdorie nog erger dan hij had gedacht.

„Ik, ik... O, Sam. Het is al zo lang geleden.” Mariska keek hem smekend aan. „Ik dacht dat... ik wist niet wat...”

„Wat mankeert jou? Hoe heb je het in je hoofd gehaald om namens mij...” Sam kon van woede even niet meer uit zijn woorden komen. „Je hebt zo’n belangrijke beslissing genomen zonder mij er iets over te vertellen,” schreeuwde hij.

„Ja! Ja, dat heb ik gedaan,” schreeuwde Mariska met fonkelende ogen terug terwijl ze overeind vloog. „Wat dacht je dan? We waren verdorie nog maar net een halfjaar getrouwd en zaten er toch niet op te wachten om het kind van de één of andere malloot...”

„Pardon dat ik u nu in de rede val,” zei de advocaat op een toon die in een rechtszaal niet vreemd zou hebben geklonken. Sam draaide zich met een ruk naar hem om. Hij was de man compleet vergeten. Hij kon

niet helpen zich af te vragen of er mensen waren die tegen hem in durfden te gaan als hij ze op deze manier aansprak.

„De jongedame om wie het in dit geval ging, en die helaas niet meer in staat is zichzelf te verdedigen, was verre van een malloot, zoals u zo ongepast meent te kunnen zeggen,” wees hij Mariska als een klein kind terecht. „Sterker nog, de bewuste jongedame was erg pienter en ten einde raad. Ze had nog geen drie maanden voor haar overlijden te horen gekregen dat ze nog maar zo kort te leven had. En omdat ze geen familie meer had,” ging hij verder terwijl hij zijn blik weer op Sam richtte die hem met stijf op elkaar geklemde kaken aankeek, „buiten een zus die aan de andere kant van de wereld woonde, was u de enige die de zorg...”

„Kijk!” viel Mariska hem in de rede. „Daar heb je het al. Ze had niemand en dacht, kom laat ik Sam dan maar met de zorg van...”

„Mariska!” zei Sam met zo’n ijzig blik in zijn ogen dat Mariska meteen haar mond hield. „Ik raad je aan om van nu af aan je mond te houden en alleen iets te zeggen wanneer je iets wordt gevraagd! Het spijt me ontzettend,” richtte Sam vervolgens het woord weer tot de advocaat, „maar ik kan dat niet meer ongedaan maken. Het enige dat ik u kan verzekeren is dat ik hier niets van wist. Mijn... vrouw,” Sam spuugde het woord bijna uit, „heeft geheel op eigen houtje gehandeld. Ik heb uw brief dit weekend pas in mijn bezit gekregen. Zou u mij alstublieft het hele verhaal willen vertellen?”

Arthur de Jonge keek hem enkele seconden zwijgend aan voordat hij knikte. „Ik moet u wel bekennen dat u te laat bent en...”

„Ja, daar ben ik me van bewust,” zei Sam met een ijsskoude blik naar Mariska die vuurrood werd en haar ogen neersloeg. „Ik denk dat iemand anders de dochter van die arme vrouw... Wie was ze? Ze moet me gekend hebben anders zou ze me nooit haar dochter hebben willen toevertrouwen.”

„De jongedame in kwestie heette Gabriella Faber.” Arthur de Jonge wachtte even en ging verder toen Sam zijn hoofd schudde.

„Die naam zegt me niets, sorry.”

„Gabriella Faber heeft u inderdaad gekend. U haar ook. Intiem,” ging de advocaat verder. „U moet weten dat het namelijk niet alleen haar dochter was die ze aan u wilde toevertrouwen, maar ook de uwe en...”

„Dat is een leugen!” riep Mariska woedend. Ze vloog uit haar stoel. „De grootste leugen die er bestaat. Mijn man...”

Sams woedende stem snoerde haar de mond. „Nog één keer en ik zweer

je dat... Nog één woord en je kunt in de wachtkamer wachten.” Sam haalde met een wild gebaar zijn hand door zijn zwarte haar dat daarvoor alle kanten opstond. „Wat mijn vrouw op haar eigen, nogal botte manier duidelijk probeert te maken, is de waarheid... helaas wel.” Hij negeerde Mariska’s ongelovige kreet. „Ten eerste heb ik nog nooit van die vrouw gehoord, en ten tweede kan ik nooit de vader zijn omdat ik... Dat is onmogelijk!”

„Daar geloof ik dus geen woord van,” zei de oudere man tot Sams verbazing. „Misschien kende u haar onder een andere naam? Wellicht als Gaby? Haar zus noemde haar zo en u hebt elkaar op een feestje ontmoet en...”

„Wie zegt dat wat die vrouw beweerde de waarheid was?” bemoeide Mariska zich er opnieuw mee. „U hoorde mijn man, en ik kan dat bevestigen. Hij kan nooit de vader van haar kind zijn omdat hij...”

„Mariska!”

„Nee, Sam, het spijt me, maar dit moet gezegd worden,” zei ze koppig. „Mijn man kan onmogelijk de vader zijn. Hij is onvruchtbaar en...”

„Ja! Zo is het wel genoeg.” Sam was knalrood geworden en hij kon zich niet herinneren wanneer hij zich ooit zo opgelaten had gevoeld.

„Het spijt me om dat te horen,” zei Arthur de Jonge met een medelevende blik, „maar gelukkig voor u was dat niet altijd zo.”

„Géén woord meer!” beet Sam Mariska toe toen die verontwaardigd snoef en haar mond weer opende.

„Ik kan u verzekeren dat mejuffrouw Faber er absoluut zeker van was,” zei de advocaat en Sam verdacht hem ervan dat hij dit met opzet zei om Mariska op de kast te jagen.

„Hebt u een foto van haar? Ik kan me haar echt niet herinneren. En wanneer moet dat dan geweest zijn? Ik betwist niet dat ik met haar naar bed ben geweest. Gelooft u me als ik u zeg dat ik een paar jaar terug, eh... minder kieskeurig was, en soms best weleens te veel dronk. Dus ik zou zomaar met haar naar bed kunnen zijn geweest,” gaf Sam eerlijk toe. „Dat is nu bijna vijf jaar geleden. Uw dochter...”

„Háár dochter!” snauwde Mariska.

„De kleine jongedame,” ging de advocaat met een onaangename blik naar Mariska verder, „is in juli vier jaar geworden.

„Waar is ze nu?” vroeg Sam, „misschien zou ik haar alsnog kunnen adopteren zoals haar moeder...”

„Ben je nu helemaal gek geworden?” viel Mariska tegen hem uit. „We gaan geen wildvreemd kind adopteren van iemand waar jij misschien

een wilde nacht mee hebt gehad en...” Ze slaakte een kreet van pijn toen Sam haar bij haar bovenarm vastpakte. Zonder pardon trok hij haar overeind en nam haar mee het kantoor uit.

„Zo, nu ga je hier zitten en je blijft zitten!” Hij duwde haar op de lederen bank in de wachtkamer. „Of voor mijn part ga je naar huis. Maar als je het waagt binnen te komen, zal je wat beleven,” siste hij haar toe en hij liep toen zonder zich om haar verblufte gezicht of dat van het meisje achter de balie te bekommeren, het kantoor weer in.

„Zo, en nu wil ik alles horen. Het hele verhaal!” Met een wild gebaar rukte Sam zijn stropdas los.

„Tja, het is zoals ik daarnet al zei,” zei de advocaat, terwijl hij met zijn vingers op het bureau trommelde, „mejuffrouw Faber was er heilig van overtuigd dat u de vader was. Ze wilde dat u de zorg voor uw dochter op u zou nemen.”

„Waar is ze nu?” vroeg Sam opnieuw.

„Bij haar tante. De jongere zus en het enige, op u na, nog in leven zijnde familielid.”

„Maar waarom wilde ze haar dochter door mij op laten voeden als ze ook een zus had?” vroeg Sam die er steeds minder van begreep.

„Omdat u de vader bent, en zij het niet meer dan eerlijk tegenover u en uw dochter vond. Maar u zag van dat voorrecht af. De kleine meid is naar de zuster gegaan, die op mij, ondanks het feit dat ze nog erg jong was, zeer integer en oprecht overkwam. Ik ben er dan ook volledig van overtuigd dat er goed voor uw dochter wordt gezorgd. Maar vertelt u me eens, en neemt u mij mijn nieuwsgierigheid alstublieft niet kwalijk, maar bent u er absoluut zeker van dat u onvruchtbaar bent? Heeft u een ongeluk gehad, of...”

„Nee, geen ongeluk.” Sam zuchtte en maakte de twee bovenste knoopjes van zijn overhemd open. „Mijn vrouw en ik proberen al meer dan een jaar een kind te krijgen. Dat wilde maar niet lukken. Daarom hebben we een paar maanden geleden een test laten doen. Het lag aan mij. Ik ben...” Sam zuchtte opnieuw en streek met zijn hand over zijn gezicht. „Ik ben praktisch onvruchtbaar.” Sam vroeg zich af of hij er ooit aan zou wennen. Het was nog steeds, iedere keer als hij eraan dacht of erover sprak, alsof hij ieder moment in snikken kon uitbarsten.

„Praktisch?” vroeg Arthur de Jonge. „Maar dan zou het toch mogelijk kunnen zijn? Er zijn gekkere dingen gebeurd. Ik heb ooit een zaak gehad, in de tijd dat ik nog procedeerde, jaren geleden,” ging hij verder, „waar ik een vrouw vertegenwoordigde die het ziekenhuis aanklaagde

waar haar echtgenoot tot twee keer toe was gesteriliseerd, en toch zwanger was geraakt. Dus er zijn gekkere dingen gebeurd. Wonderen bestaan nog steeds.”

Sam keek de oudere man zwijgend aan die zijn blik met een vriendelijke blik beantwoordde. „Ik zou u zo graag willen geloven,” zei Sam uiteindelijk. „U weet niet wat het voor mij zou betekenen. Ik kan u wel vertellen dat het je niet in je koude kleren gaat zitten als je te horen krijgt dat je zaad zo slecht is dat je vrouw meer kans heeft om zwanger te worden als ze...” Sam schoot in de lach en schudde zijn hoofd. „Laat maar. Is er een foto van die vrouw... Gabriella?”

„Ja, prachtige naam vindt u ook niet? Net zoals de ongelukkige jongedame. Beeldschoon en zo triest,” zei de advocaat met een diepe zucht. „En nee, ik heb helaas geen foto. Er is alleen een brief. Die had ik u moeten overhandigen als u zich zou melden. Eigenlijk heeft u er geen recht meer op. Daarvoor bent u ruim twee jaar te laat. Maar aangezien ik de brief nog steeds in mijn bezit heb en er verzachtende omstandigheden zijn,” zei hij met een droge blik, „zal ik voor deze ene keer een uitzondering maken. Ik geloof dat u het echt al die jaren niet heeft geweten.” Even dacht Sam dat hij nog meer wilde zeggen, maar de advocaat knikte alleen maar en stond toen op.

„Als u me even wilt excuseren,” zei hij voor hij het kantoor uitliep.

De verzachtende omstandigheid kwam een paar seconden later aarzelend op Sam af en vroeg of ze alsjeblieft weer mocht gaan zitten. Sam keek zwijgend naar haar op. Hij kon nog steeds niet geloven wat Mariska op eigen houtje had gedaan. Ze had hem bewust bedrogen. Hij wist ook met zekerheid dat ze het hem nooit verteld zou hebben als hij de envelop niet had gevonden. Hij was nog niet klaar met haar, maar dat zou moeten wachten tot ze weer thuis zouden zijn.

„Ja, je mag weer gaan zitten, maar één verkeerd woord,” zei hij en hij stak zijn vinger waarschuwend omhoog, „en je...”

„Nee, ik zal niets meer zeggen. Maar ik vraag je alleen om niet alles zomaar te geloven. We hebben immers het bewijs dat jij geen...”

„Ja, dat weet ik nu wel. Allemachtig, het lijkt wel of je het fijn vindt me dat steeds in te wrijven,” viel Sam fel tegen haar uit.

„Nee, natuurlijk niet. O, Sam, hoe kan je dat zeggen. Ik vind het net zo verschrikkelijk als jij.”

„Is dat zo?” vroeg hij met samengeknepen ogen. Het was de eerste keer dat hij zich dat werkelijk afvroeg. Hij had gedacht dat hij haar door en door kende, naar na wat er vrijdag was gebeurd, en zeker na wat hij van-

daag allemaal te horen had gekregen, begon hij daar serieus aan te twijfelen. „Zoals meneer De Jonge me net onder de aandacht bracht, was het volgens het ziekenhuis praktisch onmogelijk dat ik... Er is dus een kans van een of twee procent dat ik toch de vader ben.”

„Sam, alsjeblieft. Je kunt toch niet echt menen dat je een vreemd kind in huis ...”

„Ja, dat meen ik wel! Maar die kans heb je mij twee jaar geleden ontnomen. Vreselijk, Mariska, hoe heb je dit kunnen doen?” Sam klemde zijn kaken even op elkaar. „Dat kleine meisje kan er niets aan doen, en wat nou als ze wel mijn dochter is? Ik kan niet geloven dat jij een kind van mij zou afwijzen. Het was voordat ik jou kende dus ik heb je niet met een andere vrouw bedrogen. Maar zelfs als ik dat wel had gedaan, en er een kind uit voort zou zijn gekomen... aannemend dat ik wel kinderen kan verwekken, zou ik haar erkend hebben! En ook al was ze dat niet. Wij zullen misschien nooit kinderen krijgen. Dus dat vreemde kind, zoals jij het noemt, zou ik ook geaccepteerd hebben. Daar had ik het die avond dat ik die envelop vond met je over willen hebben, en ik...”

„Waarover?” fluisterde Mariska.

„Over adoptie. Maar het liep iets anders dan ik had verwacht.” Hij meende wat hij had gezegd, hij zou het kind echt geadopteerd hebben. Maar dat was nu te laat, en hij wist zeker dat haar tante daar haar eigen gedachten over zou hebben. Ze zou er waarschijnlijk nooit mee akkoord zijn gegaan.

Sam streek opnieuw met een gefrustreerd gebaar door zijn zwarte haar en deinsde achteruit toen Mariska haar handen naar hem uitstak.

„Tjonge, Sam, ik wil alleen je haar maar... Het ziet er niet uit. Je moet naar de kapper en...” Met een vuurrood gezicht sloot ze haar mond toen ze de blik in zijn ogen zag.

„Zo, daar ben ik weer. Ik moest even zoeken,” zei meneer De Jonge toen hij zijn kantoor weer binnenkwam. Hij negeerde Mariska volkomen. „Alstublieft, de brief.”

Met een diepe frons op zijn voorhoofd staarde Sam naar de witte envelop waar alleen zijn naam opstond. Hij was nerveus. Na enkele seconden naar de envelop gestaard te hebben, maakte hij hem open. Er dwarrelde iets op de vloer toen hij de brief openvouwde. Hij bukte zich om het op te raken en zag dat het een strookje met drie foto's was. Op het moment dat hij het strookje omdraaide wist hij wie Gabriella was. Hij herkende haar meteen.

„Ella! Het is Ella,” mompelde hij met een verwarde blik naar de advo-

caat die hem met een ondoorgroendelijke blik aankeek. Mooie Ella, dacht hij toen hij weer naar de pasfoto's staaarde. Het leek alsof de beeldschone vrouw, met het pikzwarte, lange krullende haar en de groene ogen, die hij zo kort als Ella had gekend hem recht in zijn ogen aankeek. Hij herinnerde zich weer het plezier dat ze tijdens het maken van deze foto's hadden gehad. In een gekke bui hadden ze die in zo'n fotohokje gemaakt, waar ze elkaar zo hartstochtelijk hadden gekust dat hij haar daar al bijna ter plekke had willen nemen, herinnerde hij zich. Ja, hij was inderdaad met haar naar bed geweest. Sterker nog, hij was die nacht zelfs meerdere keren met haar naar bed geweest. Ze hadden lol gehad, ontzettend veel lol. Er lag een warme glimlach om zijn mond terwijl hij naar de foto's bleef staren. Ze had beweerd dat ze aan de pil was geweest toen bleek dat hij geen condooms bij zich had. En omdat ze hem al zo verschrikkelijk had opgewonden toen ze die foto's hadden gemaakt, was er van haar kant niet veel overredingskracht nodig geweest om hem zover te krijgen. God, hij had niets liever gewild!

„Ken je haar?” haalde Mariska's stem hem weer terug naar het heden. „Ben je met haar naar bed geweest?” vroeg ze op jaloerse toon. Ze stak haar hand uit naar de foto's.

„Ja,” zei Sam en hij stopte de foto's weer terug in de envelop. Hij wist niet waarom hij niet wilde dat ze Ella zag. „Je kent haar niet, het was inderdaad voor jouw tijd. Ik eerlijk gezegd ook niet,” bekende hij Arthur de Jonge die hem zwijgend aankeek. „Ik kende haar als Ella. We hebben elkaar inderdaad diezelfde avond op een feestje ontmoet.”

„En jij gelooft zomaar dat jij de vader bent van haar dochter?” vroeg Mariska boos.

„Ik geloof dat zij dat geloofde,” zei Sam en hij boog zich toen over de brief.

Ze schreef dat het haar speet dat ze hem nooit had verteld dat ze zijn dochter had gekregen. Maar ze had alleen zijn naam maar geweten en niemand wist waar hij woonde. Ze had naar hem gevraagd, schoot het door hem heen en die gedachte bezorgde hem een vreemd gevoel. Hij had precies hetzelfde gedaan. Maar net zoals bij haar, had niemand geweten wie zij was of met wie ze naar het feest was gekomen. Hij frontte toen hij las dat ze niet aan de pil was geweest.

Je moet me geloven als ik je zeg dat het niet met opzet was. Het was een gekke nacht, en ik was echt van plan om de volgende dag de morning-afterpil te gaan halen. Je zult het misschien niet geloven, Sam, het was zo raar. Maar ik wist op

het moment dat ik mijn ogen opende dat ik zwanger was en dat ik haar wilde houden. Ik hield van je vanaf het moment dat ik je zag. Dat wilde ik je die nacht al vertellen. Maar dat durfde ik niet. Nu dus wel. Ik ben er nu toch niet meer dus gooi ik het er maar gewoon uit. Voel je als je blijft niet bezwaard het is mijn eigen beslissing geweest.

Sam slikte de brok in zijn keel weg. Allemachtig, hij had er werkelijk geen idee van gehad. Hij had haar leuk gevonden, heel erg leuk. Maar eerlijk gezegd had hij in die tijd met volle teugen van zijn vrije leventje genoten. Wie weet als de dingen anders waren gelopen, als ze elkaar waren blijven zien, dacht hij en hij las weer verder.

Wil je wel geloven dat zoiets me nog nooit eerder was overkomen? De nacht doorbrengen met een man die ik een paar uur daarvoor nog nooit eerder had ontmoet, bedoel ik. Maar tja, ik was dan ook nog nooit eerder verliefd geweest. Ik wil dat je weet dat ik niet zo'n vrouw ben, vraag het maar aan Raaf. Die blijft dood als ze dit hoort. Raaf is mijn mooie zusje, een blik op haar en je bent verkocht... dat weet ik zeker. Wie weet overkomt jou hetzelfde als mij... liefde op het eerste gezicht bestaat echt. Pas je als je blijft ook een beetje op haar voor me? Ze heeft nu niemand meer, ze is pas drieëntwintig maar zo moedig en avontuurlijk. Heel anders dan ik. Dank je, Sam, voor Ravi. Dat mooie kindje is het mooiste wat me ooit is overkomen. Ik heb er trouwens goed aan gedaan haar te houden, want in de jaren die me nog restte, ben ik dus echt nooit meer iemand tegen gekomen met wie ik de volgende ochtend een beschuitje wilde eten. En Sam? Wij hebben de volgende dag die hele rol leeg gegeten!"

Sam kon er niets aan doen, maar lachte voluit toen hij zich dat herinnerde. Ze hadden lol gehad en het was een waanzinnige nacht geweest. „Nou, ik ben blij dat je er de humor van inziet,” zei Mariska kattig.

„Ja, gelukkig wel. Ella was een leuke meid, en verdiende het niet om op zo'n akelige manier... waar is ze aan overleden?” vroeg hij weer met een ernstig gezicht aan de advocaat.

„Een hersentumor. Een hele agressieve!”

„En ze heeft het meisje Ravi genoemd?”

„De kleine meid heet voluit Rafaella, naar haar tante.”

„Rafaella? Dat is echt een mooie naam, vind je niet, Mariska?”

De blik in Mariska's ogen vertelde hem een hoop, onder andere dat het nog een lange dag zou worden. Met een diepe zucht draaide hij zich weer naar Arthur de Jonge.

„Ja, dat ben ik met u eens. Een prachtige naam. Bijna net zo mooi als de dames Faber, zowel de kleine meid als de gezusters,” zei de advocaat met een twinkeling in zijn ogen. „Het zijn werkelijk de mooiste dames die ik, en ik denk u ook, in lange tijd hebt gezien. Ze hebben van dat prachtige zwarte haar, net zoals dat van u!”

Sam wist nu zeker dat de advocaat Mariska op de kast probeerde te krijgen. Aan het verontwaardigde gesnuif te horen, lukte het hem aardig. Maar alweer moest Sam zichzelf bekennen dat het hem op dit moment weinig kon schelen.

EEN BRIEF MET EEN DUBBELE LADING: WIE SPREEKT DE WAARHEID?

Mariska heeft haar leven perfect op orde: een leuke man, een baan, een mooi huis en leuke vrienden. Dan komt er een brief van een advocatenkantoor. Haar man heeft een kind bij een ander! In paniek verstopt ze de brief... Als haar man Sam bij toeval de brief vindt, wil hij er meteen het fijne van weten. Hij kan zich de naam Gabriëlle Faber niet herinneren. Bovendien is hij onvruchtbaar. Wie is deze geheimzinnige vrouw, die beweert een kind van hem te hebben?

Conny Regard debuteert ijzersterk met deze moderne roman *Liefde of leugens*. Eerder deed zij mee aan de Jill Mansell schrijfwedstrijd en kreeg een nominatie op de shortlist.

Lezersrecensies bol.com:

- *Dit boek heb ik met een glimlach, een traan en soms zelfs met een brok in me keel gelezen!*
- *Ik heb niet vaak in één boek zoveel emoties; irritatie, vlinders, verdriet, boosheid, blijheid... pff... Een super mooi boek!*

ISBN 978-9020528343 NUR 340

9 789020 528343